

finder Anledning til at meddele den forlangte Bevilling, da Ministeriet maa anse det, hvormod Andrageren søger, for allerede at være hjemlet ved de bestaaende Love, saaledes at en Bevilling ikke er fornøden. Jeg vil fremhæve det Tilfælde, som mangfoldige Gange er forekommet i Praxis, at en Mand, der vil bortleie eller bortforpagte en vis Jordlod, men ønsker at gaa ganske sikkert tilværks, ikke indlader sig i Kontraktforhold, før han har ansøgt om Bevilling hos Indenrigsministeriet. Han faar imidlertid ingen Bevilling, men han faar det Svar fra Ministeriet, at en saadan Bevilling ikke ifølge Lovgivningen er fornøden. Derefter indgaar han det omhændede Brugsforhold, men i dette Brugsforhold, som i fuldkommen god Tro er indgaaet paa den Maade, jeg eksempelvis har anført, gaar ikke ind under Undtagelsen i den 3die Resolution. Det kan ikke siges, at det er blevet indgaaet i Genhold til særlig Bevilling, det er tværtimod indgaaet uden Bevilling; men naar man vedkjender sig, at Retsforhold, der ere indgaaede ifølge særlig Bevilling, maa anses som lovlig bestaaende, skulde jeg dog tro, at et Forhold som det, jeg her har nævnet, har Krav paa en lignende Anerkjendelse. Hertil kommer, at man, hvis man vil tilintetgjøre sige Brugsforhold — thi naar det hedder i Resolutionen, at de skulde erkjendes som uretligt bestaaende, følger deraf, at de maa opløses — ikke alene vil gjøre dem Skade, der uretligt have bortforpagtet eller bortleiet saadanne Jordbrug, men man vil ogsaa gjøre Brugerne den allerblodigste Uret. Det er selvfølgelig, at de, naar deres Brugsforhold opløses, maa forlade den Jord, de have i Brug, thi der staar intetsteds i Lovgivningen, at den Mand, der er Leier eller Forpagter af Jord, som er Fæstetligt undergivet, ved et Trykkeslag skal blive Fæster og have de dertil knyttede Retigheder; Forholdet er tværtimod det modsatte, idet Vedkommende, naar Brugsforholdet opløses, maa forlade den Jord, han har havt i Brug. Ved saadanne Leiligheder er det imidlertid hyppigt Tilfældet, at den Vedkommende, der har Jorden i Leie eller Forpagtning, betaler forud, og han anser sig betrygget ved den Forudbetaling, han saaledes har gjort, thi man har

ikke i Praxis havt Tvivl om, at en thingkest Forpagtnings- eller Leiekontrakt var god Sikkerhed for Forudbetalingen, og at man ikke behøvede at frygte for sine Penge, idet man altid kunde gjøre sig betalt ved at tilbageholde den Afgift, man skulde svare for den tilbagestaaende Tid, hvort man havde Jorden i lovlig Benyttelse. Dersom imidlertid denne tredie Resolution bliver mere end en Udtalelse af Folkethinget, og dersom man tænkte sig, at Domstolene vilde vedkjende sig den som gjældende Ret — jeg tør tro, at det er det, man har forudsat, om ikke som muligt, saa dog som ønskeligt, idet man foreslaar Resolutionen vedtaget — vilde deraf afstedkommes den største Forvirring i bestaaende Kontraktforhold, og det vilde være til den største Skade netop for de forffjellige Brugere, som i fuldkommen god Tro have leiet eller forpagtet deres Jorder. Jeg skal tilføie, at jeg ikke tvivler paa, at Domstolene ogsaa i saadanne Tilfælde vilde opretholde Brugsforholdene, men derved skal jeg ikke opholde mig længere, da jeg maa erkjende, at jeg ikke her har nogen Dom paa rede Haand, og saaledes vistnok vilde være udsat for, at det blev mig sagt, at det berøede paa min Uvidenhed, naar jeg udtalte mig saaledes. Jeg maa altsaa anse de Resolutioner, som her ere foreslaaede til Vedtagelse, dels for i sig selv at være urigtige, dels for allerede at være besvarede af Domstolene paa en Maade, som er modsat den Anskuelse, der her foreslaas vedtagen, og dels endelig, hvad den tredie Resolution angaar, for at være yderst fordærvelig, dersom man kunde tænke sig, at den skulde have nogen praktisk Virkning. Det forekommer mig, at disse Betænklichkeiten maa være tilstrækkelige, idetmindste have de været tilstrækkelige for mig til ikke at kunne slutte mig til de Resolutioner, som ere blevne bragte i Forslag. Selv om man nu imidlertid vil gaa ud fra en fuldkommen modsat Anskuelse og antage, at, hvad der saaledes foreslaas udtalt som en gjældende Ret, ogsaa virkelig er det, er der dog en Betragtning, som efter min Mening maa være afgjørende, nemlig den, at der ved Vedtagelsen af disse Resolutioner skal ikke opnaas noget som helst praktisk Resultat. Det hedder vel i Betænkningen: „Maa-